

NOVĂȚEANUL

Publicație lunară independentă

ORAȘUL NOVACI ❖ Anul XI, Numărul 116 ❖ Marți, 24 Ianuarie 2023 ❖ ISSN 2392 - 6961

În început de an 2023

DE VORBĂ CU PRIMARUL ORAȘULUI NOVACI – Dr. ing. DUMITRU LEUȘTEAN

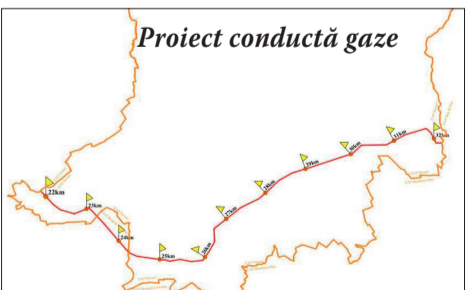

D. C. Sunt cunoscute realizările din perioada de când conduceți destinele acestui orașel. Se văd, numai cine nu vrea, nu le vede. Așa că eu consider că nu este cazul să facem acum un bilanț al realizărilor din perioada de când sunteți Primarul Orașului Novaci. Novăcenii apreciază faptul că Orașul Novaci și-a schimbat înfățișarea, că – așa cum am mai spus -, Novaciul miroase a oraș.

Suntem la început de an 2023. Cred că este normal ca novăcenii să cunoască ce se va întâmpla în acest an în orașul nostru și chiar în perspectiva viitorilor ani, fiindcă unele proiecte se vor întinde pe durata mai multor ani.

-Primar, dr. ing. Dumitru Leuștean

În data de 28 decembrie 2022, la propunerea Ministerului Energiei, personal a Domnului Ministru Virgil Popescu, a fost adoptată hotărârea pentru Sistemul Național de Transport a Gazelor Naturale privind declararea proiectului de investiții „Conducta de transport gaze naturale Tetila-Horezu-Râmnicu Vâlcea (alimentare cu energie electrică, protecție catodică și fibră optică) drept proiect de importanță națională în domeniul gazelor naturale.

Această inițiativă va duce la atragerea de noi investitori, crearea de noi locuri de muncă, dezvoltarea economico-socială a zonei. Astfel, se va putea asigura alimentarea cu gaze atât a instituțiilor publice (spitale, școli etc.), cât și a locuințelor private.

Amplasamentul obiectivului propus se află pe teritoriul administrativ al județelor Gorj și Vâlcea. În județul Gorj, pe raza următoarelor unități administrative: orașul Novaci, comunele Mușetești, Crasna, Benghești-Ciocadia, Bumbesti-Pițic, Alimpești, Baia de Fier și Polovragi. Prin realizarea acestei conducte se poate asigura alimentarea cu gaze naturale a consumatorilor casnici și a instituțiilor publice de pe raza localităților respective, precum și a agenților economici.

Referitor la acest proiect, țin să mulțumesc Domnului Virgil Popescu, Ministrul Energiei pentru implicarea și sprijinul acordat în adoptarea hotărârii referitoare la declararea acestui proiect de importanță națională, fapt ce ne dă garanția că se va realiza.

Totodată, țin să mulțumesc Domnului Director General Ion Stelian pentru inițiativa demarării acestei investiții de mare valoare nu doar pentru orașul Novaci, ci pentru întreaga zonă.

D.C. Categorie este un proiect de mare importanță pentru județele Gorj și Vâlcea. V-aș ruga să vă referiți și la alte proiecte aflate în derulare, cât și a celor care privesc viitorul Novaciului.

-Primar, dr. ing. Dumitru Leuștean

Pe 4 ianuarie 2023, în cadrul Ministerului Dezvoltării, a fost semnat contractul de finanțare aferent investiției „Construirea de locuințe pentru tineri/ specialiști în domeniile sănătate și învățământ.

Avem multe proiecte, unele în derulare, altele în stadiul de finalizare a documentațiilor. În cele ce urmează am să punctez câteva dintre ele; toate sunt gândite în raport de posibilitățile și necesitățile orașului nostru, ale novăcenilor.

PROIECTE ÎN LUCRU:

-Realizarea rețelei de transport public de călători în orașul Novaci, județul Gorj;

-Construirea Centrului de Tineret, amenajare loc de joacă și pasaj pietonal, Sat Pociovaliștea;

A consemnat, Constantin DĂRĂVĂREANU

Pag. 2

24 IANUARIE 1859: „MICA UNIRE”, PRIMUL PAS SPRE ROMÂNIA

Luna ianuarie, pe lângă începutul de an, are o însemnătate istorică pentru poporul român, căci pe 24 ianuarie se sărbătorește înfăptuirea Micii Uniri a Principatelor Române sub conducerea lui Alexandru Ioan Cuza.

dibăcie și în deplin consens opoziția Marilor Puteri, a consfințit, în pofida prevederilor restrictive ale Convenției de la Paris, Unirea de facto a Principatelor prin alegerea unui singur domnitor la Iași și la București.

Este un eveniment definitoriu în istoria țării noastre și în formarea României așa cum o știm astăzi.

Astfel, Unirea a avut la bază apropierea economică și culturală între Țara Românească și Moldova, sub conducerea lui Alexandru Ioan Cuza, ales domnitor în ambele principate. Data de 24 ianuarie 1859 a constituit și evenimentul de bază predecesor Marii Uniri de la 1 decembrie 1918, formându-se un stat unitar național. Ambele zile sunt evenimente de referință în istoria României și reprezintă un motiv de bucurie pentru poporul nostru.

După mai bine de două secole jumătate de la prima încercare de unificare a românilor într-un singur stat – nu în concepția sa modernă, naționalistă, ci în cea specifică epocii de la 1600 – generația de la 1848, instruită în marile universități europene, pătrunsă de spiritul vremurilor și hotărâtă să depășească toate barierele politice ridicate de conjunctura internațională pentru împlinirea dezideratului – Unirea, reușea, în 1859, să pună piatra de temelie a României moderne.

Urcarea pe tronul de la București, la 24 ianuarie 1859, a lui Alexandru Ioan Cuza încheia un proces complex, care se întinsese pe durata a trei ani, între încheierea Războiului Crimeii (1853-1856), ce marca înfrângerea Rusiei și diminuarea considerabilă a rolului jucat de Imperiul Țarist în destinul Principatelor și actul de voință al românilor, la 5 și 24 ianuarie 1859. Actul de unire a eludat cu

La mijlocul secolului al XIX-lea, soarta Principatelor Țării Românești și Moldovei se afla în mâinile Imperiului Otoman și ale Rusiei Țariste, care se opuneau unirii lor. Ideea Unirii Moldovei și a Țării Românești, avansată încă din secolul al XVIII-lea, a devenit, după războiul Crimeii (1853-1856) o temă de prim plan a dezbaterii politice, atât în cele două Principate, cât și pe plan internațional.

Un rol foarte important în realizarea unirii l-a avut propaganda unionistă, întreprinsă de către liderii partidei naționale, în cele două țări și în străinătate.

Obiectivul fundamental al românilor, „Unirea Moldovei și Țării Românești într-un singur stat neatârnat românesc”, fusese afirmat clar la 24 mai 1848, la Brașov, prin programul „Prințiipiile noastre pentru reformarea patriei”.

În 1848 s-a realizat și începutul practic al unirii celor două Principate, prin uniunea vamală între Moldova și Țara Românească, în timpul domniilor lui Mihail Sturdza, respectiv Gheorghe Bibescu.

După înăbușirea revoluției pașoptiste este semnată convenția de la Balta-Liman (1849), prin care Moldova și Muntenia erau reconfirmate ca state aflate sub suzeranitatea Imperiului Otoman, dar sub protectorat țarist.

Prof. Alina Ramona ȚICU

Pag. 2

La început de an 2023

DE VORBĂ CU PRIMARUL ORAȘULUI NOVACI – Dr. ing. DUMITRU LEUȘTEAN

Urmare din pag. 1

- Înființarea Centrului Orășenesc de Creație, Arte și Tradiții, traseu ciclo-pietonal în orașul Novaci;

-Centrul multifuncțional de asistență socială, orașul Novaci;

-Grădinița cu 3 grupe-oraș Novaci;

-Construire bloc ANL;

-Construire sală de sport cu 180 locuri în tribună;

-Modernizare, extindere, reabilitare și dotare Școala Gimnazială nr. 2 Novaci și Grădinița nr. 2;

-Modernizare, extindere, reabilitare și dotare Școala Gimnazială nr. 1 Novaci-Corp 1 și Grădinița nr. 1;

-Reabilitarea drumurilor și străzilor din oraș afectate în urma căderilor abundente de precipitații;

-Amenajare parc central;

-Promovarea valorilor tradiționale ale zonei de sub munte.

Avem unele proiecte care prin complexitatea lor implică o perioadă mai mare de timp până la finalizarea lor. Este vorba de proiectul privind Extinderea și modernizarea sistemului de alimentare cu apă, respectiv evacuarea apelor uzate, proiectul privind Modernizarea pieței agroalimentare din oraș, proiectul Regularizarea râului Gilort, Modernizarea Casei Orășenești de Cultură, Reabi-

litarea drumurilor și străzilor afectate în urma căderilor abundente de precipitații în Stațiunea Rânca (oraș Novaci), Construirea și dotarea remizei ISU.

Categoric nu ne vom limita la proiectele aflate în derulare sau la cele pe care ni le-am propus pentru viitorul apropiat. Primăria și Consiliul Local caută soluții pentru noi proiecte în raport de necesitățile orașului și populației locale. De asemenea, avem în vedere faptul că Novaciul și Rânca au devenit, prin modernizarea „Drumului Regelui”-Transalpină, zone de mare importanță turistică pe harta României și că este nevoie de investiții care să atragă în număr tot mai mare turiștii fiindcă dispunem de un potențial turistic ridicat față de multe alte zone din țară.

În ultimii ani se observă faptul că Novaciul este tot mai căutat, atât de turiști, cât și de locuitorii comunelor vecine. Cu siguranță, cu toții ne gândim la viitorul orașului și vom căuta să găsim soluțiile necesare pentru creșterea gradului de urbanizare a localității noastre.

D.C. Într-adevăr, proiecte de mare importanță pe agenda de lucru a Primăriei și Consiliului Local Novaci, a Dv., în calitate de Primar al Orașului Novaci. Vă dorim mult succes în realizarea obiectivelor propuse.

„MICA UNIRE”...

Urmare din pag. 1

În anii următori, pașoptistii au militat pentru câteva obiective clar conturate, care au fost aduse la cunoștința liderilor politici europeni cu ajutorul jurnaliștilor și al diplomaților.

După izbucnirea Războiului Crimeii, în 1853, domnitorii ambelor țări și-au pierdut scaunul, iar Principatele au fost ocupate de trupele rusești, cărora, după retragere, le-au urmat cele habsburgice și cele otomane.

Războiul Crimeii s-a încheiat cu înfrângerea Imperiului Țarist, iar Tratatul de pace încheiat la Paris, în 30 martie 1856, a avut și prevederi referitoare la statutul celor două Principate Române. Protectoratul Imperiului Rus era înlăturat, iar Principatele urmau să beneficieze de garanția colectivă a Marilor Puteri, se păstra suzeranitatea otomană, dar se garanta independența administrativă. Tratatul prevedea și convocarea, în fiecare principat, a câte unui divan ad-hoc reprezentativ, care să-și exprime voința în legătură cu organizarea definitivă a Principatelor.

Alegerile pentru Divanurile ad-hoc au fost marcate de mari tensiuni. Caimacamul Vogoride, cărui otomanii îi promisese domnia dacă ar fi reușit să zădărnicească unirea Moldovei cu Muntenia, a falsificat alegerile pentru Divanul ad-hoc, prin înlocuirea listelor electorale ale unioniștilor cu cele ale antiunioniștilor. Alegerile falsificate de Vogoride au fost anulate la întâlnirea de la Osborne (9 august) dintre Napoleon III și Regina Victoria.

Au avut loc noi alegeri, iar la 22 septembrie 1857 s-a adunat Divanul Ad-hoc al Moldovei care era favorabil unirii, iar la 30 septembrie, cel al Valahiei, și prin documentele redactate, au fost puse bazele fuzionării celor două principate.

În 7 și 9 octombrie au fost elaborate Rezoluțiile prin care se cereau, printre altele, autonomia Principatelor, conform capitulațiilor încheiate cu Înalta Poartă în anii 1393, 1460, 1511 și 1634, unirea Principatelor într-un stat sub numele de

România, prinț străin cu moștenirea tronului, ales dintr-o dinastie domnitoare dintre cele europene și ai cărui moștenitori să fie crescuți în religia țării.

Cererile celor două Divanuri ad-hoc au fost discutate de către puterile europene la Convenția de la Paris (10/22 mai – 7/19 august 1858), care prevedea că Principatele își păstrau autonomia sub suzeranitatea Porții și sub protecția celor șapte puteri; se adopta denumirea de Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei; se prevedeau principii precum separarea puterilor în stat, desființarea privilegiilor de clasă, egalitatea în fața legii, drepturi politice pentru creștini, libertatea individuală.

Convenția de la Paris a reprezentat un compromis între Unire și separatism, ilustrat foarte bine în numele noului stat, „Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei”. Au urmat apoi alegerile pentru Adunările Elective, care urmau să îi desemneze pe cei doi domni.

În Moldova, la 5 ianuarie 1859, a fost ales, în unanimitate, ca domnitor, liderul unionist Alexandru Ioan Cuza, reprezentant „Partidei Naționale”, iar ulterior, într-o ședință secretă a Adunării Elective, deputatul Vasile Boerescu din Țara Românească a propus la 24 ianuarie 1859 alegerea lui Alexandru Ioan Cuza, aceasta fiind acceptată în unanimitate.

În pofida denumirii de Mica unire, unirea Principatelor Moldovei și Valahiei este pasul cel mai important spre înfăptuirea României Mari.

„Actul energic al întregii națiuni române”, după cum justificat se exprima Mihail Kogălniceanu, dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza a reprezentat concretizarea eforturilor generației pașoptiste, evenimentul reflectând și abilitatea prin care elita e reușit să-și exprime sentimentele patriotice printr-o soluționare curajoasă și inteligentă în egală măsură a unei probleme fundamentale pentru existența istorică a românilor dar care, totodată, devenise și una de interes european. Europa a deschis ușa, iar românii, prin reprezentanții lor, au fost cei care au dus până la capăt procesul de unificare.

Tăblițele de la Sinaia, cum a fost din vechime.

După 1990 la săraca scumpă noastră limbă românească s-a dat un atac general, chiar dacă exista o lege care impunea a se scrie numai cu expresii românești, dar mass-media a început cu de la sine putere modificarea limbii. Mai ales televiziunile s-au luat la întrecere: Mall în loc de magazin general de mărfuri; service - în loc de atelier de reparații auto; talk-show - în loc de a sta de vorbă cu cineva; teleshopping - în loc de prezentare de mărfuri etc. Acum a apărut un termen nou, *reziliență*, care conform DEX are următoarele înțelesuri: una foarte tehnică - mărime caracteristică pentru comportarea materialelor la solicitările prin șoc, egală cu raportul dintre lucrul mecanic efectuat pentru ruperea la încovoiere, prin șoc, a unei epruvete și valoarea inițială a ariei secțiunii transversale în care s-a produs ruperea respectivă; a doua, dar tot tehnică, de capacitate a unui corp de a reveni la forma și dimensiunea inițială după deformare și, cea mai nouă, capacitatea cuiva de a reveni la normalitate după suferirea unui șoc (emoțional, economic etc.). Cred că nici cei care lucrează cu acest termen, nu

prea știu bine ce înseamnă. Pentru noi, semnificația aceluia concept este curajul, suplinirea a ceea ce nu s-a făcut.

Uniunea Europeană are o predilecție pentru limba engleză, deși traducerea se face în toate limbile țărilor membre. Limba română, care este o limbă cu predilecție pentru expresii și zicători, ca de pildă: Căinii latră, ursul merge, aceasta nu se pretează la o traducere fidelă. Or, dacă limba noastră reflectă modul în care oamenii gândesc, este o nepotrivire între ce gândesc unii și ce gândesc alții. În limbă română sunt cam 200.000 de cuvinte, așa că toate denumirile au o componentă a lor. Într-un fel sau altul cuvintele desemnează realități, dar realitățile nu pot fi surprinse dintr-odată, ci numai în timp. Avem un basm, *Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte*, de Petre Ispirescu, unde chiar moartea își dorea sfârșitul. De asemenea, avem 7-8 feluri ale realității existenței, de la ceea ce a fost, la ce este și ce va fi să fie ș.a.m.d. Constantin Noica tratează astfel de felurite existențe, pe care cuvintele le aproximează. Așadar, avem o limbă românească pe care ne-au lăsat-o strămoșii, care cuprinde tot și toate, și trebuie să luptăm pentru păstrarea ei.

Prof. univ. dr. Nicolae VINȚANU

LIMBA ROMÂNĂ - CONCEPT AL CULTURII NAȚIONALE

Ziua Culturii Naționale este dedicată creației. S-a ales ca standard al creației românilor, marele Eminescu. Foarte multe poezii descriu această creație, printre care *Peste vârfuri*, *O mamă, dulce mamă*. Talentul poetului este de a descrie *Luceafărul* spre lungul drum al Stăpânului Lumii: Un cer de stele dedesubt/ Deasupra cer de stele/ Părea un fulger neîntrerupt/ Rătăcitor prin ele. Dar este o creație numită *Doina*, care a trecut prin toate stările puse poporului român, într-o vreme în care nu s-a putut expune marelui public, pentru că: De la Nistru pân-la Tisa/ Tot român plânsu-mi-s-a/ Că nu mai poate străbate/ De-atâta străinătate/ Din Hotin și pân-la Mare/ Vin muscalii de-a călare. Parcă poetul scrie și acum: Vai de biet român săracul,/ Îndărăt tot dă ca racul,/ Nici îi merge, nici sendeamnă/ Nici îi este toamna toamnă,/ Nici e vară vara lui/ Și-i străin în țara lui.

Limba este o înțelegere a românilor cu sine, o raportare a lumii lăuntrice pe care o trăim. De vreo 10 milenii, primul popor de pe aici au fost pelasgi, așa cum scrie Herodot. Mai târziu au venit tracii, născuți din aceeași sorginte, și apoi getodacii. Așa că limba noastră trebuie căutată de vreo 10 mii de ani, luând o dezvoltare accentuată la geto-daci. Pe de altă parte, romanii au moștenit și ei o limbă tracă, pentru că Eneas, care a scăpat din incendiul Romei pe la 1200 î.H., a ajuns

în Italia, așa după cum ne spune Eneida, cartea de căpetenie a romanilor. Vedem că structura limbii noastre arhaice românești și structura limbii romane, care va alcătui limba latină de mai târziu, au plecat de la aceeași sorginte. Limba latină a fost una din limbile de circulație internațională. Așa se face că multe din expresiile, atât ale limbii române, cât și ale celei latine, se găsesc și se utilizează și astăzi.

Un amănunt pe care îl reținem, este acela că limba poporului român are o vechime de 1700 de ani, de la care a plecat noul orizont al trăirilor, sentimentelor și conceptelor. Au fost stăpâniri care au impus limbii noastre niște stăvile, cum a fost cea slavă, turcească, maghiară etc., dar românii nu au renunțat la limba lor. Pentru că un popor care nu are o limbă proprie națiunii sale, nu mai există. Este cazul acelor români care atunci când după Primul Război Mondial, prin Tratatul de la Trianon, au „căzut” dincolo de granițele țării noastre, în cea mai mare parte și-au pierdut limba. Și ce frumos, când eram copil în Plăieț, când ieșeau oile la munte se spunea: al nost o pus burduful în sârcer; i-a opritu 1 kil de caș aceluia; șargu a pierdut zăbalțul; ai noști au oprit la bodegă că sunt ciobanii lor; Maria a pus urzoaiele cu năvădeala și băteala; dopo Dosul lui Caragel i-au luat jigăniile un miel etc. Toate acestea sunt trecute și în

15 IANUARIE - ZIUA CULTURII NAȚIONALE

Ziua de 15 ianuarie a fost legiferată drept **ZIUA CULTURII NAȚIONALE** în 2010, iar din 2011, pe 15 ianuarie se sărbătorește această importantă zi a Neamului Românesc. În acest fel, *Ziua Culturii Naționale* a devenit ziua în care nu doar celebrăm un mare poet, ci și o zi de reflecție asupra culturii române.

Ziua de 15 ianuarie este ziua de naștere a celui mai mare poet pe care l-a dat pământul românesc - **MIHAI EMINESCU**, „*Luceafărul poeziei românești*”, poetul nostru național, personalitate copleșitoare a literaturii române.

Interesant este că și autoritățile din Republica Moldova au hotărât ca ziua de naștere a lui Mihai Eminescu să devină Ziua Culturii Naționale, cu toate că după 1940, în perioada de ocupație sovietică, instruirea s-a făcut mult timp în limba rusă, prin rusificare forțată. Se știe faptul că mult timp s-a vorbit de limba moldovenească inventată de Stalin. Important este faptul că după aproape 50 de ani de surghiun, Limba română a revenit în veșmântul ei firesc și în Basarabia română, ruptă de România. Un popor există atâta timp cât își vorbește limba. Și poporul român dăinuie chiar și fără voia altora.

Este și motivul pentru care Ziua Culturii Naționale ne oferă posibilitatea, dar și obligația să organizăm momente deosebite de cultivare a limbii române, de studiere a istoriei naționale, de păstrare a identității românești.

Și fiindcă 15 ianuarie este ziua de naștere a celui mai mare poet român, este bine să știm cât de apreciat este Mihai Eminescu în cultura întregii lumi.

Opera lui Mihai Eminescu a fost tradusă în 60 de limbi de pe toate continentele. La 100 de ani de la moartea sa, anul 1989 a fost declarat de

UNESCO, „Anul Internațional Eminescu”.

Tot UNESCO a decis ca Mihai Eminescu să fie declarat poetul anului 2000.

A fost tradus în limbile germană, franceză, engleză, spaniolă, portugheză, italiană, maghiară, ucraineană, găgăuză, chiar și în chineză, japoneză, arabă, hindi, sanscrită, Esperanto.

Eminescu a lucrat la poemul „*Luceafărul*” nouă ani și jumătate, în zeci de variante, făcând peste trei mii de modificări. În 2009, Eminescu a intrat în Guinness Book of Records, cu cele 98 de strofe, „*Luceafărul*” fiind omologat drept cel mai lung poem de dragoste.

Recunoscându-i valoarea universală, NASA a dat numele lui Eminescu unui crater cu un diametru de 125 km de pe Planeta Mercur.

În catalogul planetelor mici (Minor Planet Names - alphabetical list), printre cele 233.943 planete din Univers care poartă un nume, la poziția 9.495 se află Planeta Eminescu.

Acesta este marele nostru POET NAȚIONAL, poetul „nepereche” al Neamului Românesc. Faptul că ziua de naștere a lui Mihai Eminescu a fost legiferată drept „Ziua Culturii Naționale”, este o recunoaștere a valorii celui mai mare poet pe care l-a dat pământul românesc.

Constantin DĂRVĂREANU

ZIUA CULTURII NAȚIONALE, SĂRBĂTORITĂ LA NOVACI AN DE AN

Un eveniment cultural important dedicat Zilei Culturii Naționale a avut loc în zilele de 12 și 13 ianuarie a.c. la Liceul Teoretic Novaci și Casa de Cultură Novaci. După cum se știe, încă din 2010, ziua de naștere a lui Mihai Eminescu - 15 ianuarie 1850 - a devenit zi a Culturii Naționale. Cu acest prilej s-au desfășurat la cele două locații o serie de activități pentru a marca cei 173 de ani de la nașterea marelui nostru poet național.

Programul activităților organizate la Liceul Teoretic Novaci a fost unul complex, iar elevii și cadrele didactice implicate au dovedit perseverență și seriozitate în tot ceea ce au realizat. Amfiteatrul unității noastre școlare a fost neîncăpător, astfel că cei dornici de a afla noi informații despre „poetul nepereche” au avut la dispoziție o oră fascinantă pentru însușirea unor noi detalii despre viața și opera lui Mihai Eminescu, neștiute, poate, până atunci. Sub atenta îndrumare a doamnelor profesoare Popica Mădălina, Udriște Ica și Fîru Iuliana, mai mulți elevi ai liceului au pregătit o serie de momente literar-artistice de înaltă ținută.

În acest sens, programul a cuprins: Despre Eminescu - Tudor Argezi, înregistrare Radio România din 1957;

Eminescu este și al meu - eseu Maria Dăianu, clasa a XI-a A;

„Mihai Eminescu - poet național” - prezentare PPT realizată de elevii Simionescu Dumitru și Mezdrea Gabriel, clasa a IX-a A;

Eu și Eminescu - eseu Virginia Stegaru, clasa a XI-a A;

Din suflet: Eminescu - eseu Berbecel Daria, clasa a X-a A;

„15 ianuarie 2023 - Ziua Culturii Naționale” - prezentare PPT realizată de elevii Cosoreci Darius, Docuță Flavius și Vameșu Marius, clasa a IX-a A;

Pe lângă plopii fără soț, de Mihai Eminescu - interpretare Forțofoi Ionuț, clasa a XII-a C;

„Viata și opera lui Mihai Eminescu” - prezentare PPT realizată de elevele Folcuț Alisia, Dura Georgiana și Popescu Bianca, clasa a IX-a B;

Moment artistic (recital nai) - elevul Stăncioi Nicolae, clasa a IX-a C.

Așadar, prin totalitatea activităților desfășurate, s-a reușit implicarea elevilor atât în conservarea valorilor culturale autentice, căci dacă ar fi să-l citez pe Constantin Noica, Eminescu este omul deplin al culturii române, o conștiință de cultură deschisă către tot, cât și personalitatea „*Luceafărului poeziei românești*”, marele nostru poet național.

Prof. Alina Ramona ȚICU
Director Liceul Teoretic Novaci

*Singuratece isvoare,
Blânda batere de vânt:*

*Adormind de armonia
Codrului bătut de gânduri,
Flori de tei deasupra noastră
Or să cadă rânduri-rânduri.*

ȘI DACĂ...

*Și dacă ramuri bat în geam
Și se cutremur plopii,
E ca în minte să te am
Și-ncet să mi te apropii.*

*Și dacă stele bat în lac
Adâncu-i luminându-l,
E ca durerea mea s-o-mpac
Înseninându-mi gândul.*

*Și dacă norii deși se duc
De iese-n luciul luna,
E ca aminte să-mi aduc
De tine-ntotdeauna.*

O, RĂMÂI

*„O, rămâi, rămâi la mine,
Te iubesc atât de mult!
Ale tale doruri toate
Numai eu știu să le-ascult;*

*În al umbrei întuneric
Te asemăn unui prinț,
Ce se uită-adânc în ape
Cu ochi negri și cumiști;*

*Și prin vuietul de valuri,
Prin mișcarea naltei ierbi,
Eu te fac s-auzi în taină
Mersul cârdului de cerbi;*

*Eu te văd răpit de farmec
Cum îngâni cu glas domol,
În a ape strălucire
Întinzând piciorul gol*

*Și privind în luna plină
La văpaia de pe lacuri,
Anii tăi se par ca clipe,
Clipe dulci se par ca veacuri”.*

*Astfel zise lin pădurea,
Bolți asupra-mi clătînând;
Șuieram l-a ei chemare
Ș-am ieșit în câmp râzând.*

*Astăzi chiar de m-aș întoarce
A-nțelege n-o mai pot...
Unde ești, copilărie,
Cu pădurea ta cu tot?*

MIHAI EMINESCU

DORINȚA

*Vino-n codru la izvorul
Care tremură pe prund,
Unde prispa cea de brazde
Crengi plecate o ascund.*

*Și în brațele-mi întinse
Să alergi, pe piept să-mi cazi,
Să-ți desprind din creștet vălul,
Să-l ridic de pe obraz.*

*Pe genunchii mei ședea-vei,
Vom fi singuri-singurei,
Iar în păr înfiorate
Or să-ți cadă flori de tei.*

*Fruntea albă-n părul galben
Pe-al meu braț încet s-o culci,
Lăsând pradă gurii mele
Ale tale buze dulci...*

*Vom visa un vis ferice,
Îngâna-ne-vor c-un cânt*

COINCIDENȚE STRANII

Surprins de interesul multora dintre cititorii „Novăceanului” pentru cele câteva ciudățenii publicate în numărul anterior, unii m-au și apelat telefonic, revin cu încă unele la fel de ciudate.

1920

Trupe rusești în Ucraina
Pandemia de gripă se încheie
Inflația răvășește Europa
Tentativă de lovitură de stat în Germania

Tratatul de la Trianon: Austrio-Ungaria zdrobită

Un neamț în fruntea statului român
România are prim ministru un general, fost ministru al apărării naționale (Averescu)

2022

Trupe rusești în Ucraina
Pandemia de gripă Covid 19 se încheie

Inflația răvășește Europa
Tentativă de lovitură de stat în Germania

Austria și Ungaria au încă frustrări
Un neamț în fruntea statului român
România are prim ministru un general, fost ministru al apărării naționale.

În ședința din 5 aprilie 1940, Grigore Antipa, vorbind despre rolul Academiei Române în combaterea campaniilor de ponegrire a poporului și statului român spunea: „Nici un popor de pe întreaga față a globului nu a fost mai ponegrit ca poporul român. Neadevăruri patente, statistici anume ticluite, insinuări tendențioase, etc., s-au strecurat de mai bine de o jumătate de secol: în literatura beletristică și științifică din toate țările, în cărțile cele mai răspândite de informațiuni (Lexicoane, Enciclopedii, descrieri de călătorii, ghiduri etc.), în descrieri geografice, reviste științifice, ziare și așa mai departe. Toate acestea, în scopul de a se arăta lumii civilizate, că în mijlocul Europei trăiește un popor inferior, cu apucături sălbatice, incapabil de a se guverna singur și de a-și civiliza țara în care locuiește. Centrul de unde se conducea, pe la finele secolului trecut, această campanie fusese ales la Viena”. Stranie coincidență sau consecvență?

„Trei fenomene ale timpului: invazia verticală a barbarilor, domnia proștilor, trădarea oamenilor cumsecade. Primul: năvălesc nu barbarii din alte continente ci, de jos în sus, derbedeii. Barbarii aceștia preiau locurile de conducere. Al doilea: au sosit - pur și simplu, în sensul cel mai categoric - proștii și incultii la putere și în ciuda tuturor legilor economice și tuturor regulilor politice fac proștii, ca niște ignoranți ce se află. Al treilea: în loc de a se împotrivi, oamenii cumsecade adoptă expectative benevoitoare, se fac că nu văd și nu aud, pe scurt trădează. Nu-și fac datoria. Imparțialii și încredătorii înregistrează și tac. Sunt cei mai vinovați.” Nicolae Steinhardt, 1937.

Vrem lideri, dedicați și patrioți, dar iată ce ne oferă istoria: Burebista...trădat, Decebal...trădat, Vlad Dracul...trădat, Bogdan al II-lea (tatăl lui Ștefan)...trădat, Vlad Țepeș trădat, Mihai Viteazul, trădat, Horea trădat, Tudor Vladimirescu, trădat, Cuza trădat, Mareșalul Antonescu, trădat etc.

Lista poate continua.

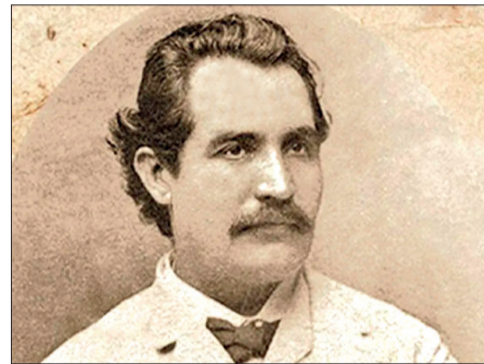
Venind mai încoace, mai în timpurile noastre, avem președinți de țară trădați, guverne picate prin trădarea partidelor care le-au instalat, guverne trădate de însăși propriul partid, electorat trădat. Azi votezi candidatul unui partid, la

următoarea legislatură votezi același candidat, dar la alt partid. Aleșii țării își schimbă culoarea politică de la o legislatură la alta. Își schimbă părul, dar năravul ba, spune o vorbă.

„Numai în România, înalta trădare e un merit. Numai la noi e cu putință ca valeți slugarnici să fie miniștri, deputați, oameni mari...” scria Mihai Eminescu în ziarul Timpul (31 iulie 1880).

Consecvență, nu glumă! Aici nu mai este vorba de coincidențe.

Și, pentru că veni vorba de Eminescu, pe care-l aniversăm la fiecare Gerar 15, un scurt laudațio.

Mihai Eminescu, născut la 15 ianuarie 1850, este considerat cel mai mare poet român al tuturor timpurilor, fiind supranumit „Luceafărul poeziei românești”. El ne-a lăsat creații inestimabile prin poeziile, proza și postulatele sale.

„Dacă poporul român dispare și rămâne o carte a lui Mihai Eminescu, lumea va ști cine au fost românii”, scria Mircea Eliade.

Eminescu a rămas în memoria noastră și prin rostirile sale, multe dintre ele având valoare de proverbe adevărate, altele fiind judecăți ale unei minți sclipitoare.

Iată câteva:

Un scop în viață: „Menirea vieții tale e să te cauți pe tine însuși.”

De neprețuit: „Munca unui om se poate plăti. Caracterul, cultura lui, nicicând.”

Fără compromisuri: „Între caracter și inteligență n-ar trebui să existe alegere...”

O predică ignorată: „De aproape două mii de ani ni se predică să ne iubim, iar noi ne sfâșiem.”

„Mulți lucrează, dar puțini gândesc.”

„Dacă nu pricepem ceva, să zicem mai bine că nu pricepem decât să-i dăm o explicație falsă.”

Egalitate doar în teorie: „Egalitatea nu există decât în matematică.”

Adevăr sau coincidență? Mari dosare de corupție și evaziune, închise în 2022, prin prescrierea faptelor. Cum au scăpat de pușcărie Alina Bica, Dorin Cicoș sau Adrian Mititelu, prin prescrierea faptelor, asta în timp ce mulți zac în pușcărie pentru o mână de boabe sau un braț de lemne furate ca să-și hrănească și încălzească copiii.

„Dumnezeu nu e în cer, nu-i pe pământ; Dumnezeu e în inima noastră”.

„Ca să-ți dai seama de nivelul culturii generale a unei nații, trebuie să vezi ce idoli are”. Ziarul „Timpul” (25 septembrie 1882).

„Nu cunosc mândrie mai mare decât să fii român”.

Mihai Eminescu: Citate Celebre, Maxime, Cugetări.

<https://poetii.noștri.ro/mihai-eminescu-citate-si-maxime>

„Dați-i lui Eminescu ceea ce i se cuvine: neuitarea”, citat de la Ștefan Radu Mușat.

Iată că nici Papa de la Roma nu l-a uitat. În ziua de 15 ianuarie a recitat o poezie a lui Eminescu!

Ion STAIU

Gânduri la început de nou an

Anul 2022 s-a dus. Am intrat în noul an 2023 cu speranța că lucrurile se vor schimba în România. În cei 33 de ani de la așa-zisa Revoluție din Decembrie 1989, am tot sperat, dar în zadar. Da, în Decembrie 1989, nici azi nu știm bine ce-o fi fost atunci, am scăpat din chingile comunismului, ne-am recâștigat libertatea, libertatea de a circula prin lume, chiar și cu vize, libertatea cuvântului, am revenit la democrație. Am aderat la N.A.T.O (29 martie 2004) și U.E (1 ianuarie 2007), cu prețul unor concesii făcute de țara noastră care abia acum ies la iveală. Drumul parcurs de România pentru aderarea la cele două structuri, U.E și N.A.T.O a fost foarte complicat, dar a fost drumul spre democrație, siguranță, liniște și pace pe care ni le-am dorit mereu, singura cale de a ne croi un viitor după care am tânjit zeci de ani pe timpul comunismului.

Din 1990 a început însă marea dramă a poporului român. S-a declanșat lichidarea industriei, a unităților productive. Aveam o țară plină de fabrici și uzine, vândute pe mai nimic, sub pretextul că se vor face investiții majore pentru modernizarea acestora, ajunse mormane de fier vechi. Sute de mii de oameni au fost lăsați fără locuri de muncă.

S-a dus o politică păguboasă prin tot felul de aranjamente care abia acum încep să fie dezvăluite, prin tot felul de interese opuse intereselor țării și poporului român. Cei ajunși la putere, profitând de lipsa unor legi care să-i împiedice să jefuiască țara, au promovat corupția, nepotismul, înlăturarea oamenilor competenți, ofensiva mediocrității, ceea ce a dus la plecarea elitelor din țară.

Educația, sănătatea au fost gândite după concepțiile celor care au ajuns la conducere, cu facultăți făcute „la grămadă”, deveniți șefi peste noapte. În conducerea țării au ajuns oameni tot din structurile ceaușiste. Justiția a fost folosită ani mulți pentru apărarea celor care s-au înfruntat din bogăția țării, iar astăzi apără interesele celor cu pensii speciale, în timp ce restul pensionarilor nu au cu ce să-și cumpere medicamente sau să-și achite facturile.

Agricultura, ceea ce făcuse din România grănarul Europei a fost distrusă. Mii și mii de hectare de teren sunt în paragină fiindcă nu are cine să mai lucreze pământul, în condițiile în care cca 7 milioane de români au plecat din țară, pentru că în țara lor nu au cu ce trăi. Se spune că am mai fi vreo 19 milioane de oameni în țară, asta doar dacă luăm în considerare pe cei plecați în străinătate care își declară încă domiciliul formal în România.

Tineretul pleacă, se vorbește tot mai mult despre îmbătrânirea accentuată a populației, cu reperercusiumi asupra celor care încă muncesc în țară. Nu se face nimic pentru a determina tineretul să nu mai plece, ca să nu mai vorbim de a-i determina pe cei plecați să se înapoieze în țară. Există pericolul ca, în timp, să nu mai aibă cine suporta pensiile celor care au muncit cinstit zeci de ani pentru țara asta. Ce să mai vorbim de prețuri care au luat-o razna, de noi taxe și impozite.

S-a ajuns la importuri masive de produse agricole și alimentare, iar țăranul român bate pe la porțile oamenilor să-și vândă bruma de recoltă dobândită cu multă sudoare. Ca să nu mai vorbim de sute și mii de hectare de pământ vândute străinilor sau de pădurile jefuite, cu mâinile noastre, în timp ce străinii nu se ating de pădurile lor. Noi am desființat fabricile de mobilă, iar pădurile noastre sunt cărate în Austria și în alte țări.

Ca să fie clar: nu străinii sunt de vină, nu ni le-au luat cu forța. De vină suntem noi, fiindcă noi am scos totul la vânzare, ca pe tarabă.

Cine poartă vina pentru nereintegrarea neamului românesc? Oare de ce, după căderea Zidului Berlinului, nu a căzut și frontiera de pe Prut care separă România istorică?

Am scris la începutul acestui articol că am intrat în anul 2023 cu speranță. Nu știu câtă speranță putem avea în condițiile în care la conducere se află cam tot cei ce au pus mâna pe putere după Revoluție, astfel încât valorile nu au acces, este ca la Mărășești, „Pe aici nu se trece”.

Votul pe liste este marea problemă care nu poate duce la schimbare. De ce să votăm liste în care sunt trecuți oameni pe bază de interese, de apartenență la un anume partid? Unii se regăsesc în fruntea listelor și sunt la conducere de 33 de ani. Să se voteze omul și nu lista, indiferent din ce partid face parte, fiindcă, de regulă, în capul listelor sunt trecuți cei care trebuie să fie aleși, pe bază de interese. Este nevoie de limitarea mandatelor, ca să nu mai vorbim de reducerea numărului parlamentarilor, de la 588 la 300, așa cum hotărâse poporul român. Deși sunt atâtea milioane de români plecați din țară, numărul parlamentarilor a rămas același.

Este nevoie de educație, de conștiință, de renașterea sentimentelor patriotice, de creșterea simțului de responsabilitate și implicarea tineretului, a valorilor. Numai așa se poate face schimbarea.

Constantin DĂRVĂREANU

MIRCEA ELIADE (1907-1986) Profesor, istoric al religiilor, scriitor

„De ce am idolatriza, noi, Românii, Istoria? Descindem dintr-unul din neamurile cele mai numeroase din lume >> și praful s-a ales de el, nici măcar limba nu i se mai cunoaște. Am făcut parte dintr-o Românie de trei ori mai mare decât Dacia, și «vicisitudinile istoriei» au sfârșit-o definitiv; o mână de Macedoneni trebuie să plătească și astăzi, cu lacrimi și sânge, nenorocul de a se fi născut Români. Toată lumea e de acord că Dacii se aflau așezați pe pământul nostru cu cel puțin o mie de ani înainte de Christos, și cu toate acestea au fost singurul popor european căruia i s-a contestat dreptul de a stăpâni țara pe care au locuit-o moșii și strămoșii lui.”

Istoria Neamului Românesc n-a fost decât o lungă, necontenită, halucinantă hemoragie. Ne-am alcătuit într-un uragan și am crescut în vifor. Popor de frontieră, luptam și muream pentru toți. Muream, mai ales, plătind miopia și neghiobia altora”.

Cristian GRECOIU

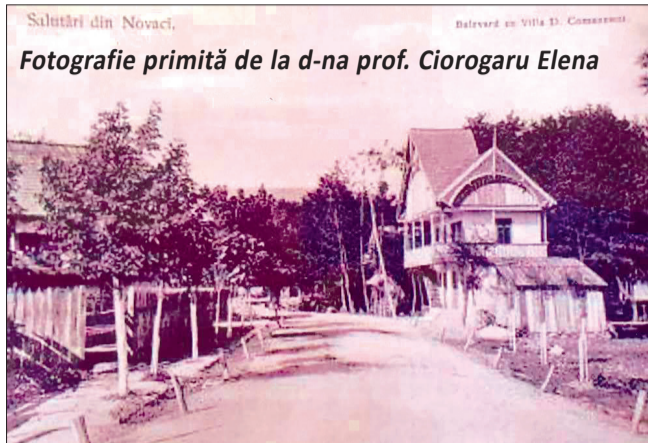
NOVĂCIUL DE ODINIOARĂ...

- articole și note publicate în săptămânalul interbelic „Gorjanul” -

Pantelimon M. Sutescu:

Fiu de țaran, din satul Sitești com. Pociovaliștea-Gorj, d. Pantelimon Sutescu se numără printre gorjenii care fac multă cinste județului nostru. Terminând cursul primar la școala din satul natal și pe cel gimnazial la „Tudor Vladimirescu” din Tg. Jiu, a urmat apoi, ca bursier al statului, pe acelea al Școlii Superioare de Comerț din Craiova, pe care le-a terminat în 1911. La începutul anului 1912 a plecat la Berlin, înscriindu-se ca student la Handels-Hochschule zu Berlin (Academia de înalte studii comerciale) unde a făcut studii strălucite, având ca profesor și pe celebrul economist Werner Sombart. În august 1914 și-a luat diploma în specialitatea bancară și științele economice, trecând examenele cu Magna cum laude. În timpul celor aproape trei ani cât a studiat la Berlin a fost angajat ca funcționar de Darmstadter und Nationalbank, una din cele mai mari bănci germane, completându-și astfel pregătirea bancară în mod practic. Întorcându-se în țară la sfârșitul anului 1914 a fost numit ca funcționar superior la Banca Comerțului din Craiova și apoi la Banca Românească din București, pe care a servit-o peste 4 ani. După terminarea războiului, dl. Sutescu a fost numit șef de serviciu în Direcțiunea generală a aprovizionării și apoi inspector comercial și subdirector în ministerul de Industrie și Comerț, însărcinat cu conducerea Direcțiunii Valutei. La 1 martie 1920 a fost solicitat de Banca Generală a Țării Românești din București să ocupe postul de șef al secretariatului, post pe care l-a acceptat. În același an a fost avansat la gradul de subdirector și apoi rând pe rând director de resort și director al băncii, calitate pe care o păstrează și azi cu demnitate și proeminență. Economist și scriitor de frunte în materie economico-financiară, colaborând la mai multe ziare și reviste economice din țară și străinătate ca: Argus, Jurnalul, România Industrială, Roumanie Economique, Wirtschaftsberichte aus den Neuen Staaten din Viena etc. Domnia sa a dat la iveală mai multe lucrări printre care: Die Kreditbanken Rumaeniens, publicată în 1914 în limba germană, Mijloacele de exploatare a marilor bănci din România, publicată în 1915, Comerțul de bancă în România, Politica de bancă în România etc. În 1919 a fondat „Analele Băncilor” revistă pentru finanțe și comerțul de bancă în România, în limba română și franceză, care, prin seriozitatea și competența importanțelor chestiuni ce tratează, a ajuns să devină cel mai bun organ de specialitate din țară și cu renume mondial. Dl. Sutescu e membru fondator marcant al „Asociației Generale a Economisților din România” și membru arbitru al Bursei București.

(„Gorjanul”, an IV, nr. 14-15 din 1-8 mai 1927, pag. 3)

O faptă laudabilă și o mulțumire:

Popoarele care au cultul morților, cimentează puternic stabilitatea lor pe arena istoriei. În acea carte nescrisă, dar veșnic trează în conștiință – amintirea morților – viază puterea și echilibrul unui neam. Dacă avem o datorie față de morții familiilor noastre, ca să le pomenim amintirea și faptele lor frumoase, apoi acea datorie este cu mult mai mare, când e vorba de morții țării – eroii neamului. Jertfa lor supremă pe altarul patriei, pentru libertatea noastră, cere recunoștință și mai ales slavă neîncetată. Prin slăvirea sacrificiului lor se imprimă în sufletul generațiilor viitoare respect și dorințe de imitare, formându-se acel sentiment patriotic, care pune hotar puternic între noi și dușmanul neamului nostru. Hugo a zis: „Morții putrezesc mai iute în sufletele noastre, decât în mormintele lor”. Această cugetare nu se potrivește poporului nostru, mai ales când vin exemple ca cel de mai jos. Pe întinsul țării stau ca mărturie a felului cum știm să ne slăvim eroii și ca sentințele vajnice ale apărării naționale, monumentele eroilor. Locuitorii din comuna Cernădia a județului Gorj, când ranele războiului au fost închise, au pornit la muncă pentru ridicarea unui monument eroilor cernăzeni. Gândul nostru a ajuns la urechea consăteanului D.D. Popescu din Campbell-Ohio, America. La invitația sa, comitetul nostru de acțiune a delegat pe d-nii N.N. Tecău, D.D. Popescu și M. Simescu, ca să colecteze ofrande pentru acest monument. De acolo, din continentul nou, de la frați cu suflet românesc și creștinesc, de care ne despart întinderi nebănuite de apă și țări multe, ne-a sosit în ultimul timp 53 dolari, care, transformați în bani românești, dau suma de 8400 lei. O faptă laudabilă este gestul fraților noștri din America. Deși departe cu trupul de locul unde au născut și unde este o țară care i-a crescut și desmerdat, sufletul lor e veșnic lângă noi și fapta lor stă ca o mărturie a puternicei conștiințe românești și ca un exemplu care trebuie urmat de toți românii. „Prin depărtare dragostea se uită”, zicea o vorbă românească. Fapta ce ne vine de peste ocean, desminte și această vorbă și scoate la iveală un nou punct de glorie pentru noi: Românul, oriunde ar fi tot

român rămâne. Față de această donațiune, ne simțim datori să aducem cele mai alese mulțumiri colectorilor și donatorilor, asigurându-i de admirațiunea și recunoștința noastră. Obolul acesta vine să mărească stânca de granit ce va vorbi vremurilor viitoare despre vitejia eroilor noștri cum și despre recunoștința tuturor față de sângele lor, vărsat pentru apărarea gliei străbune, cu care au format zid de apărare la hotare, spunând dușmanilor: „Pe aicea nu se trece”. Pentru că „Gorjanul” pătrunde în foarte multe colțuri ale moșiei românești, ba chiar peste granițe, dăm mai jos și lista donatorilor, pentru a se cunoaște acei ce au încă suflet de român „în pieptul de aramă”. D-nii Tecău, D.D. Popescu, Mihail Morosca, Nicolas Petica și I.H. Ford, câte 5 dolari, M. Simescu și un român din Campbell (a vrut să rămână anonim) câte 3 dolari, P. Dobrescu, I. Dragomir câte 2 dolari, A. Solomon, N.P. Sârbu, Aurel Filimon, Eugen Pataki, Ion Bâldea, N. Fleșeriu, Istodie Laurențiu, Simion Besoiu, Ilie T. Fleaca, Nic. Tecușan, Gavrilă Negrea, I.R. Kubovcick, N. Bruda, Achim Cuntan, P.H. Mauley și Nic. Opincar, câte 1 dolar, D. Dopp, Adam Pria, Maria Mărgineanu și Trifon Muca, câte ½ dolar. Tuturor le mulțumim din suflet.

Pentru comitetul de acțiune

N.N. Popescu, învățător.

(„Gorjanul”, an IV, nr. 21 din 30 iunie 1927, pag. 2)

Un sfârșit tragic:

Biserica cea bătrână din Pociovaliștea, când s-a reconstruit în anul 1494, - anul construirii nu se cunoaște, - a fost așezată între patru goruni. Viață îndelungată au trăit acei goruni, însă cu vremea, unul câte unul, trei dintre ei s-au dus. Unul singur mai rămăsese, mărturie a celor patru sute treizeci și mai bine de ani, ce s-au scurs de atunci și la umbra lui, pociovaliștenii se strângeau în zilele de odihnă, ascultându-i cu evlavie fășăitul frunzelor lui, ce părea o poveste din altă lume... Se zice chiar, că numele satului Pociovaliștea, dela cei patru goruni (pociumpi) s-ar trage: pociumpii din valiște - Pociovaliște. Acest ultim gorun, care ducea pe umeri povara a 43 de decenii și ceva și-a dat sfârșitul în împrejurări foarte tragice. O ploaie torențială s-a lăsat asupra plaiului Novacii, cu puternice descărcări electrice. Un trăsnet a lovit în bătrânul copac, aprinzându-l. Sătenii au sărit să-l stingă, dar n-a fost chip. De altfel, grija lor de căpetenie era ca nu cumva, arzând de la mijloc, să se rostogolească peste biserică și s-o dărâme. Același pericol amenința și dacă încercau să-l tae. Puterea lui Dumnezeu a ferit biserică, dar bătrânul gorun și-a dat sfârșitul, prefăcându-se în cenușă... Așa ne scrie dl. Bălăceanu, primarul comunei Pociovaliștea.

(„Gorjanul”, an IV, nr. 28 din 5 septembrie 1927, pag. 2)

COLECȚIA ETNOGRAFICĂ DACIANA UNGUREANU

Totul a început de la moștenirea câtorva cămăși și a unui covor vechi de mai bine de o sută de ani, moștenite de la bunica sa. Acest lucru i-a trezit interesul pentru colecționarea și păstrarea obiectelor vechi, în special a celor de port popular, dar și a covoarelor vechi, toate cusute și țesute manual.

Cu timpul, colecția s-a îmbogățit continuu, adăpostind peste 50 ii și cămăși ungurenești, prosoape, covoare, dar și obiecte de artă decorativă, creație personală, picturi pe pânză, inspirate din piesele de colecție.

Colecția este organizată în locuința familiei din centrul Satului Pociovaliștea, aparținător orașului Novaci, devenind un

punct de atracție pentru turiști și specialiști în domeniu.

Interesant este faptul că Daciana Ungureanu este absolventă a Facultății de Electrotehnică, dar având înclinații în domeniul picturii, a abandonat ingineria și s-a dedicat pasiunii de a picta, ceea ce a determinat-o să urmeze cursurile Facultății de Arte Târgu-Jiu, Secția Pedagogia Artelor Plastice și Decorative.

Este profesor la Școala Populară de Artă Târgu-Jiu, Secția externă Novaci, înființând ateliere de creație inspirate din arta tradițională.

De subliniat faptul că timp de aproape 10 zile, în vara anului trecut a pictat pereți în centrul Municipiului Târgu-Jiu, în

cadru Festivalului Internațional de Artă Urbană Strad' Art. În pictura Dacianei Ungureanu, hora ocupă un loc aparte, reprezentând semnul bucuriei și întâlnirii între oameni. Picturile le execută cu pensula și culorilor acritice.

Constantin DĂRVĂREANU

ȘCOALA DE MESERII – UN PAS ÎNAINTE ÎN DEZVOLTAREA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI NOVĂCEAN

Fotografie primită de la d-na prof. Ciorogaru Elena

Un eveniment deosebit a marcat începutul Secolului XX în domeniul învățământului novăcean, ale cărui roade se culeg până astăzi.

Astfel, 102 locuitori ai Plaiului Novaci au semnat la 11 septembrie 1901 o petiție către Ministerul Instrucțiunii Publice, prin care solicitau înființarea unei școli elementare de meserii la Schitul Crasna, „unde sunt – precizau ei – niște încăperi neocupate”. Neprimindu-se un răspuns favorabil în timp util, Ministerul Instrucțiunii Publice a hotărât ca școala de meserii solicitată de petiționari să fie înființată în comuna Novaci.

Inițial s-a hotărât ca această școală să funcționeze în casa lui Nechit Vinereanu, dar cum aceasta era ocupată de Jandarmerie, s-a încheiat contract cu I. Răduțescu, școala funcționând în casele acestuia.

La 9 decembrie 1901, revizorul județului, Alexandru Ștefulescu confirmă primirea de instrumente pentru școală și numirea lui Francisc Orghidan ca maestru lemnar.

La sfârșit și început de nou secol, la Târgu-Jiu îl găsim pe harnicul cărturar de origine poloneză, profesorul de desen, Witold Rolla Piekarski. Suferind de piept el caută aerul curat de munte care să-i redea puterile șubrezite de greutate, stabilindu-se la Novaci, în 1902. Aici, cu aprobarea dată de Ministerul Instrucțiunii Publice, deschide la nou înființata școală de meserii – GIMNAZIUL – care va juca un mare rol în viața Novaciului, o secție de jucării din lemn. Pentru modele necesare acestei secții, Școala din Novaci s-a adresat Atelierelor de jucării ale Ministerului Instrucțiunii din Petersburg. La această școală s-au format meseriașii de mai târziu care au dus faima acestor locuri în arta lemnului. Prelucrarea artistică a lemnului a ocupat din vremuri îndepărtate un loc de seamă în viața novăcenilor. Mulți dintre ei și-au însușit această îndeletnicire, devenind artiști desăvârșiți în împodobirea cu creștături și sculpturi a obiectelor din

lemn. Această îndeletnicire se păstrează și astăzi, ornamentele multor case, ale unor piese de mobilier amintind parcă străvechi credințe și ritualuri magice, constituindu-se în adevărate simboluri ale permanenței noastre.

Așadar, din 1902, aici se confecționau și jucării din lemn care rivalizau chiar cu cele din Germania. Se executau păpuși, figurine de păsări, animale domestice și sălbatică după desenele lui Piekarski, care a funcționat la Școala de Meserii Novaci între anii 1902-1906. De precizat că dacă la început, Școala Elementară de Meserii Novaci a funcționat cu doar două ateliere: lemnărie-rotărie și jucării, ea se va dezvolta continuu ca urmare a interesului manifestat de novăceni și locuitori ai satelor din împrejurimi.

Dacă în martie 1902, școala avea 22 elevi, în anul 1910 numărul elevilor a ajuns la 42, iar în 1930 funcționa cu șase secții: tâmplărie, sculptură, rotărie, fierărie, cizmărie și croitorie.

Așa cum arătam, la început, Școala Elementară de Meserii, înființată la început de secol XX, avea doar două ateliere: lemnărie-rotărie și jucării. Cursurile durau aproximativ doi ani și jumătate, cu posibilitatea ca pe timpul lucrărilor agricole importante elevii să beneficieze de vacanțe. La absolvire, beneficiau de sculele necesare pentru a practica meseria, în acest fel fiind răsplătiți de pe urma câștigului rezultat din lucrările atelierului. Pe lângă școală funcționa o cantină pentru elevii lipsiți de mijloace, unde puteau găsi adăpost și hrană.

După doi ani de funcționare, școala avea 23 de elevi și opt teșghele pentru atelierul de lemnărie. Prima promoție de absolvenți a fost în anul 1905.

Între 1903-1910, planul de învățământ cuprindea: Obiecte de cultură generală: aritmetică, geometrie, limba română, istorie, desen, religie.

Secții practice: rotărie, dogărie, tâmplărie.

În primii ani școala a funcționat cu un efectiv redus: câte 5-10 elevi de fiecare clasă. În 1910 s-au înființat și atelierul de croitorie și cizmărie, în acest fel școala înregistrând progrese deosebite, înființându-se și clasa a III-a C, prin creșterea numărului elevilor pe clase, ajungându-se în acel an la 42 de elevi.

După Primul Război Mondial, Școala Elementară de Meserii Novaci s-a dezvoltat și mai mult. În 1925, Școala funcționa cu următoarele ateliere: tâmplărie, rotărie, cizmărie, croitorie, fierărie, strungărie în lemn. Numărul elevilor a crescut continuu, ajungându-se ca numai în clasele a II-a să fie înscriși 61 elevi, fiind condusă de Gheorghe Georgescu.

În 1936-1937, Școala Elementară de Meserii Novaci s-a transformat în Gimnaziul Industrial, iar în 1940 s-a înființat clasa a IV-a, situația elevilor fiind următoarea:

Clasa I-a = 58

Clasa a II-a = 30

Clasa a III-a = 51

Clasa a IV-a = 48.

În anul 1948, Gimnaziul Industrial s-a transformat în Școala Medie Profesională de Electricitate care a funcționat până în 1950 când a fost desființată.

Absolvenții acestei școli și-au organizat ateliere proprii în Novaci și în toate comunele din zonă, de unde proveneau elevii.

De subliniat faptul că deși Școala de Meserii Novaci s-a desființat, în localitate, la desființarea ei, erau 20 de tâmplari, 4 fierari, 7 rotari, 2 cojocari, 2 lemnari, 5 brutari, o lemnărie și două fierării. Toți aceștia lucrau particular, plătind patentă pentru practicarea meseriei.

La început, obiectele de cultură generală erau predate de un singur învățător. Primul a fost Țivlea Petre, iar instruirea practică de doi maiștri: Orghidan Francisc, care era și dirigintele școlii și Theodor Dinescu, maestru ajutor.

Prin 1925, învățătorul Ion Giugiulan preda obiectele de cultură generală, iar pentru instruirea practică erau 5 maiștri: maestru director-N. Georgescu, maestru rotar-Dinescu Theodor, maestru tâmplar-Artici, maestru cizmar-Chivăsuța, maestru fierar-Hasaen.

În 1940, conducerea Gimnaziului Industrial Novaci era asigurată de Ion Mihăluș, iar colectivul didactic era compus din profesorii Gr. Dobrinescu și Maria Deaconu, maiștrii: Gh. Doman, Gh. Băcioiu, Ion Mărgulescu și Simion Mărgulescu. Secretar: Ion Dărvăreanu.

În numărul pe septembrie 2022, al publicației „Novăceanul” am introdus o poză cu corpul profesoral al Gimnaziului Industrial Novaci în anul 1940. Recent, prin bunăvoința doamnei prof. Ciorogaru Elena, am primit o poză cu clădirea în care a funcționat Școala Elementară de Meserii Novaci, în care se regăsesc cadrele didactice ale școlii și o bună parte dintre elevii acestei școli. Mulțumesc doamnei prof. Ciorogaru Elena, pentru că mi-a oferit această importantă poză care întărește cele scrise de mine în Monografia Orașului Novaci și în publicația „Novăceanul”.

Constantin DĂRVĂREANU

Prof. univ. dr. Nicolae VINȚANU

VREMEA LUPILOR

Pe la noi, pe vremuri au fost mulți lupi. În fiecare iarnă, pe când eram copil, atacau niște oi în Cernădie. Au mai fost 5 lupi care au luat un porc al lui Scăriceanu. Oamenii când mergeau la pădure, erau câte 5-6, ca să se apere de haitic, așa cum se numeau haitele de lupi. Prin Dumbravă au luat un porc, pe care omul îl ținea de Crăciun, iar la Bumbești-Pițic un cerb a scăpat de lupi abia când a intrat în sat. Cam pe aceeași vreme, când eram student în anul IV la Filosofie, între 1 și 10 februarie aveam vacanță. Pe atunci Filosofia era o facultate de elită, care dura 5 ani. Învățați din toate domeniile câte ceva, pentru a fi în stare să generalizezi, cum se spunea pe atunci, între materie și conștiință. Se făcea matematică, fizică, chimie, doar bazele lor, după care urma istoria filosofiei, a literaturii, a artelor plastice, psihologie, pedagogie, economie și mai ales logică. Mai era și materialismul dialectic și istoric, adică filosofia naturii și a istoriei.

Așa că după o sesiune foarte grea, am stat aproape toată vacanța în casa noastră din Plăieț, unde ninsese ca în povești. Pe la mine a venit finul nostru Mitică Pătruțoiu, care era și el student la Petroșani. Voia să mergem cu schiurile până în Vârful Curmăturilor, la altitudine de 1000 m, așa că am fost foarte bucuros, și a doua zi m-am echipat pentru munte. Pe atunci nu era ca acum, să te duci să închiriezi echipamentul de la magazin, pe bani.

Fiecare își procura schiurile, iar eu aveam unul de un fel și altul diferit, dar toate făcute să zboare pe zăpadă. Mitică a venit de dimineață și ne-am făcut planul cum să ajungem la Vârful Curmăturilor. Așa că am luat-o pe Piatra cea Rea și am urcat pe creasta Plaiului Mare. Luasem și câte ceva de mâncare, pâine și brânză, așa am putut să admirăm ceea ce era frumos.

La un moment dat am văzut pe Vârful Măgurii niște lupi, vreo 8-9.

Pătruțoiu a dat un chiot și apoi am coborât pe schiuri. Între timp lupii au ajuns la Dealul cu Bradu și era cât pe-ac să ne ajungă. Am aruncat mâncarea într-o parte și în alta, ca lupii să se încaiere pe ea, în vreme ce noi coboram pe Piatra cea Rea. În urma noastră se vedea doar un nor de zăpadă. Când am ajuns la marginea satului, au început să latre câinii din Plăieț și din Cernădie. Atunci am văzut că am scăpat și am oprit la marginea satului. Lupii au luat-o spre Cernădie și toată noaptea am auzit câinii lătrând pentru că lupii atacaseră niște oi. Eu nu le-am spus alor mei ce pățisem, că era să ne mănânce lupii. Mai târziu, le-am spus părinților că era gata să ne ajungă lupii.

Astăzi nu prea mai sunt lupi, pentru că nu mai au ce mânca. Lupoanca crește 4 pui, dar trebuie să aibă oi sau vaci de mâncare. Oamenii spun că au fost ceva lupi la stânele din munți, dar nu ca odată. Îmi aduc aminte că pe vremea ieșiturii la

munte treceau zi și noapte, vreo două săptămâni, turme de oi, și lupii aveau ce mânca, însă acum nu mai e vremea lupilor, ci vremea hoților.

În istorie, omul a luat de la carnivore stăpânirea teritoriului, să îngrijească puii, copii să aibă mereu ce mânca. Acum este vremea hoților. Pe mulți bătrâni de la țară i-au călcat hoții cerându-le să le spună unde sunt banii. De la simplele lucruri de prin grădină, la multiple spargerii, care țin capul de afiș al celor mai multe ziare, hoții fură orice și nu se dau în lături de la tâlhării. Bani au devenit ceva sacru, cum nu au fost niciodată. Cei care fură bogățiile solului și subsolului, a apelor, nu sunt întrebați deloc. Săraca țară! Prin ce trece acum! Toate sunt scumpe. Războiul bate la ușă și noi nu avem speranță decât în Dumnezeu!

LUCIA SILVIA PODEANU

Oda limbii române

A numit Domnul
fiecare împlinire
a Duhului său
A adunat în pumni
cuvintele care
cântau,
mângâiau,
rugau,
munceau,
învătau,
certau,
colorau
Dar mai ales
Luminau
sufletul cu Iubire
nemărginită.
Le-a scaldat în
puterea sa divină
Și-a încropit
prima limbă
I-a dăruit-o păcurarului
în cânt de buciom
de fluier, de ceteră.
Toate cuvintele se
încolăceau ca o iederă
numind munți,
ape, pași și
gânduri
Vise și spaime
Dar mai ales numeau oameni
Ion și Vasile, Gheorghe
Mihai, Gabriel și
Dumitru.
Ana, Floarea
și Ioana,
Maria Doamna
și Sofia înțeleaptă
Apa de izvor
limpede
Cugetul drept

Cerul senin
Hambarul plin.

Acest cântec
de baladă,
de doină
cu luciri de stea
Este acum
limba mea!

În limba aceasta
se roagă
eremiții în tăcere,
apărând de invazia
șoarecilor stupul
cu miere.

Se roagă fierbinte
pustnici în peșteri
Să nu se mai
abată peste
vorbitorii acestui
cântec de dor
lavă de fiere.

Să nu mai vină
vulturi din alte
zări să-i facă
servitori pe copiii noștri
în alte țări
Să nu ne ia
pământul de
sub casa
strămoșească
și pâinea de pe
masa sărăcăcioasă.

Și așa plătim
tribut pentru
fiecare minut în

care respirăm aer
Și-așa ne-au deposedat
de aur, păduri, de apă
și cer
Acum credința, sufletul
și limba ne-o cer.

În alte veacuri
ca și acum
Ne-au pângărit
femeile
și-au însămânțat
în ele pui de
năpârci
Și-acum trăiesc
puii de șerpi
bucățică cu bucățică
Țara vânzând

Dar cât limbă,
Credință și
Suflet avem
În această țară de taină
Domni rămânem!

Învățăm mâinile să
muncească
Lăsăm copiii să gândească
să crească
în această limbă
în care strămoșii
visau în liniște
să trăiască.

Să nu uităm
Această limbă
cu sonori de cânt
de dor și de jele
Este Limba Patriei Mele!

IARNĂ ADEVĂRATĂ LA RÂNCA

În timp ce la Novaci a plouat
mereu, zile și nopți în șir, la altitudini de
peste 1.400-1.500 m, a nins continuu din
noaptea de 9-10 ianuarie. Așa se face că
stratul de zăpadă la Rânca măsoară în
unele locuri peste o jumătate de metru.
Acest lucru a făcut ca pasionații sportului
alb să ia cu asalt stațiunea Rânca.

Din weekend-ul 13-15 ianuarie,
Rânca a devenit neîncăpătoare, fiind
vizitată zilnic de cca 5.000 iubitori ai
frumuseților cu care este înzestrată
această renumită zonă montană din
Oltenia.

Toți cei care s-au avântat pe
Transalpina s-au bucurat de bogăția de
zăpadă, părțile de ski și săniuțe fiind
pline.

Este îmbucurător faptul că Rânca
este atât de căutată de turiști din întreaga
țară, ceea ce va duce, cu siguranță, la
dezvoltarea nu doar a Stațiunii Rânca, ci
și a Novaciului, ca punct de plecare spre
această perlă a Olteniei unde iarna se
face simțită din plin.

De altfel, Primarul Orașului
Novaci, dr. ing. Dumitru Leuștean,
spunea zilele trecute că se are în vedere
ca, pe viitor, la Rânca să se inițieze
proiecte cu investiții corespunzătoare
stațiunilor renumite din țară, având în
vedere faptul că Rânca este tot mai
căutată de turiști din țară și străinătate.

Remarcabil este și faptul că
reprezentanții drumarilor au intervenit
cu utilaje pentru a dezapezi și întreține
carosabilul în stare de funcționare.

Constantin DĂRVĂREANU

Toți gorunii se apleacă
Cu vârful pân-la pământ
Și mă-ntreabă de ce cânt.
Eu le spun de dor și jele,
De tinerețele mele,
Că le-am pierdut fără vreme,
Făr-de gust, făr-de plăcere,
Petrecute-n locuri grele
Numa-n chinuri și-n durere.
Fire-i lume, n-ai mai fi
Pentru mine nicio zi,
Nicio zi și nici-un ceas
C-am trăit tot cu necaz
Și cu lacrimi pe obraz.

Cules de la Ciocan Pantelimon,

GHEORGHE BOCĂI - CULEGERI FOLCLOR

(Carte în lucru)

SUFLĂ, SUFLĂ, SUFLĂ VÂNTUL

Suflă, suflă, suflă vântul
Pe mine mă bate gândul
Să las munca, să iau crângul.
De muncă m-am săturat
La bogății de prin sat,
Șușelele m-au șchiopat
Plătind biruri către stat.
Muncesc iarna, muncesc vara
Și dau pe-n două cu țara
Arde-i-ar focul și para
Cine ne-a mai pus povara,
Că de când nu mai e Cuza
Ne-a suflat și vântul spruza
Precum gerul suflă frunza
Nu mai ai nici ce coace
Nicio turtă cu ce face
Că dăm totul la conace,
Conacul boierului,
Ardă-l para focului
Că-i truda țaranului
Și munca plugarului
Și de-aia mă bate gândul
Să las munca, să iau crângul
Și să-mi fac dreptatea sfântă
Stând cu pușca mea la pândă.

*Cules azi, 2 ianuarie 1967, de la
Stancu D. Boboc, 78 ani, fost lăutar,
Aninișu.*

FOAIE VERDE SĂLCIOARĂ

Foaie verde sălcioară
Spune-mi dragă inimioară
Ce te doare surioară
De ești tristă și amară?
Ce tot plângi, ce tot suspini,
Parcă-ai sta pe mărăcini
Și pe mărăcini de-ai fi
Tot te-ai mai putea opri.
Nu știi inimă ce ai
De tot supărată stai.
Inimă de putregai
N-am un cuțit să te tai
Să văd în tine ce ai,
Sânge negru, închegat,
De la dușmani căpătat.
Inimioară, de ce plângi,
De ce sufletul mi-l stingi,
De-ai vre-un necaz ce te-apasă
Tu suspină și oftează
Sau vre-un dor ce te frământă
Ca să te mângâi, tu cântă.

*Cules de la Veta Codreanu, 50 de
ani, Novaci, o doinitoare cu o voce care te
cutremura când o auzeai.*

TRAGE-MI BABĂ CU BOBII

Trage-mi babă cu bobii,
Trage bobii și ghicește
Codrul de ce-mbătrânește.
Codru-l bate iarna grea
Și pe om inima rea,
Codru-l bat vânturile
Și pe om gândurile,
Dar de codru tot îi bine
Că el toamna-ngălbenește
Și frunza-i se vestejește,
Primăvara înverzește
Și din nou întinerește.
Numa' eu, sărman de mine
Nu mai pot să trăiesc bine,
C-apuca de-mbătrânii
Nu mai pot întineri.

*Cules de la Negucioiu Victoria,
Bălani- Pociovaliștea.*

FOAIE VERDE VIORELE

Foaie verde vioarele,
Cine nu-i mâncat de rele,
Nu știe cânta de jele.
Eu de rele-am fost mâncat
Și de jele-am tot cântat
Și de jalea mea cea seacă

POETUL ION FLOREA

Omăgiindu-l pe Mihai Eminescu, marele nostru poet național, „Luceafărul poeziei românești”, trebuie să ne îndreptăm atenția și către valorile noastre novăcene în domeniul creației literare. Pentru noi, novăcenii, Ion Florea a fost, așa cum bine scria ziaristul Ion Predoșanu în Gorjeanul din 5 septembrie 2022 „creator al unor versuri ce-l fac nemuritor și vestit cel puțin printre poeții novăceni. Dacă nu chiar unul dintre cei mai valoroși poeți ai Gorjului”. Iar eu, sunt într-adevăr un împătimit degustător al poeziei lui

Ion Florea, ca să folosesc cuvintele aceluiași Domn Ion Predoșanu.

În numărul de față al „Novăceanului”, să ne reamintim de cel care a fost poetul și prozatorul ION FLOREA, de la a cărui trecere în neființă s-au împlinit 30 de ani pe 19 decembrie 2022. Un mare talent, din păcate dispărut prea de timpuriu.

Și tot, din păcate, poetul Ion Florea a început să fie cunoscut și apreciat abia după moarte când i-au apărut cele două volume de poezii.

Constantin DĂRVĂREANU

Măsurând c-un corn de cerb
Tot ce vine cu risipă
Între datină și herb.

RĂTĂCIRE LIRICĂ

Crâng după crâng am cutreierat
Visând să surprind iubiri de ciocârlii
Când cerul le pierdea seara
Cu stele cu tot și bucurii,
Dar ciocârlile s-au strecurat sub rami
Și apele s-au mirat atât de tare
Încât am fugit biciuit de ispite
Către zarea de unde soarele răsare,
Dar nici acolo n-am ajuns căci m-au oprit
Merii din grădină cu bijuterii pe rami,
M-au oprit la umbră adormindu-mă
c-un basm
Și lor le-am dedicat atâția ani.
M-am lepădat de ciocârlii și stele.
Criticându-mă, iubita totuși mi-a zâmbit
Și iată-mă acum un grădinar suav
Cu mâinile în flori și ochii după mit.

Fluier lung de tren rapid
Ca un șarpe rătăcit
Prin pădurea de molid.

ODĂ

Fată blondă și suavă
Ca un crin stropit de apă
Raze sfinte curg din slavă
Gădilându-te sub pleoapă.
Copleșită te întinzi
Și suspini așa, cu jale,
Eu cu ochii suferinzi
Sorb aroma cărnii tale.
Sărutarea îți primesc
Ca pe-un mir de zile mari
Uitând cântecul ceresc
Când m-atingi cu sânii tari.
Mișcă vântul, beat de slavă,
Iarba umedă și creață,
Fată blondă și suavă
De-am trăi așa, o viață!

FULGII CAD

Iarna suduie pe uliți
Geru-nfuge-n geamuri suliți,
Intersecții de zăpezi,
Timpul trece și nu-l crezi.
Bumbi de stele, stropi de soare,
Vagi tăceri involuntare,
Ore lungi, melancolie,
Cerul n-are simetrie.
Brazii soldului alpin
Sunt în criză de senin,
Peste stâni, perpendicular,
Fulgii cad mai des, mai rar.

LA NOAPTE

La noapte după ce
va cădea roua am să-ți
adun flori de liliac.
Tu vei dormi c-un
fald de lună cumpănit
peste frunte
poate visând că m-ai uitat.
Eu, dorind să mă
rătăcesc printre stele
mă voi trezi sub fereastra ta
împovărat cu flori de liliac.
Voi bate cu raze de lună,
Tu-mi vei deschide,
Voi săruta florile
și sânii-ți aburind de somn
cu speranța că
nu te voi pierde niciodată.
-Și totuși...

DE CE NU VII

De ce nu vii tu, fată de departe,
Să-ți citesc aceste versuri rupte dintr-o carte,
Să lași o oră-n pace rigla și echerul
Să privim Carpații cum se logodesc cu cerul?
Castana beznei pentru tine-aș sparge-o-n două
Și patimă ți-aș da să bei din flori de rouă,
Ți-aș strânge mâna dreaptă pătată de cerneală
Intimidat ca un prunc în prima zi de școală,
Ca-n „Dumbrava Minunată”- am aprinde-
un foc semet,
Țăpinarii să-l zărească din Jieț,
Fragii lunii galbeni i-aș risipi sub mladă
Să nu tresari când vine vuet de baladă.

ION FLOREA

LUI EMINESCU

Ah, ce cânturi de muze și filomelă milenară!
Ah, nepieritoare versuri, nume nepieritor,
Slăvit vei fi tu și sufletu-ți fără pată
Și vei fi etern ca cerul curat și fără pieire.
Sunt mic față de tine, ca vrabia de vultur,
Când te citesc fiorii sfințeniei mă scutur.

ÎNTRE DATINĂ ȘI HERB

Când atâta frenezie
Scoate seva din pământ
Eu mai scriu o poezie
Despre toate câte sunt,
Etalate-n mii de forme
Ce zâmbesc și-ademenesc,
Delicate ori enorme,
Tot ce-i suflet românesc.
Sun din vis, fazanii țipă

CERULE

Cerule, te rog să-mi spui,
Unde-i Luna, unde-s cerbii?
Unde-i doina știu eu cui?
Unde-i tihna verde-a ierbii?
Apele mă strigă lin,
Brazii vâjâie și gem.
De atâta cer senin,
Mă topesc într-un poem.
Noaptea rece-mi bate-n frunte
Cu măhniri de carpeni suri,
Vis frumos din pisc de munte,
De ce fugi către păduri?
O zărești pe ea în zbor
Surâzându-ți cu regret?
E-nflorire de bujor,
Ironie de poet.

VIBRARE

Printre vârfete de brazi
Curge lin arama Lunii
Ca o apă ce așteaptă
Să o strângi în sân cu pumnii
Și cu ea odată curge

DEZOLARE

Să nu te-ntorci, să nu privești
Parcul primei întâlniri
Căci mă vei afla cu dorul
Sfâșiat în ghimpi de trandafiri,
Ci să mergi, să te expui
Într-un magazin de plăceri
Și să dansezi apoi
În vreun local select
C-un poet ocazional.
Să-ți privești imaginea-n oglinzi
Când îi vei lăsa mâinile
Să-ți supună sânii
Și să dansezi, să nu-ți aduci aminte
Că sărutu-i fructul interzis
Din a cărui cauză
Și eu am ajuns un vis.
Ah, să nu te-ntorci, să nu privești
Trecutul, ci să bei
Șampania cu sete,
Ca și când ai bea din ochii mei
Sângele și viața
Pe care nicidecum n-ai vrut
Să mi-o mirui c-un sărut.

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Constantin DĂRVĂREANU, redactor șef
Nicolae VINȚANU, redactor șef adj.
Alina ȚICU, redactor
Cristian GRECOIU, redactor
Tel. 0744 656 726, e-mail: darvareanu@yahoo.com

Publicație lunară tipărită cu sprijinul
Primăriei și Consiliului Local Novaci
și al obștilor de moșneni din Novaci,
Pociovaliștea și Cernădia

Pre-press & print:

S.C. TIPOGRAFIA PROD COM S.R.L.
Târgu-Jiu, Gorj, str. Lt. Col. Dumitru Petrescu, nr.20
Tel. 0253-212.991, Fax 0253-218.343
E-mail: tipografia.prodcom@gmail.com

Tehnoredactare:
RODICA TEIȘI